

HÍVOM A CSALÁDOKAT

Júliusi levél

Kedves családjaink!

Kedves házas- és családcsoportok a plébániákon, egyesületekben, mozgalmakban és mindenütt!

Július a nyári szabadság, a családi együttlét ideje. Lehetőség új tájakkal, városokkal, emberekkel való találkozásra, tőlünk távolabb élő rokonok, barátok, ismerősök meglátogatására. Tanuljunk egymástól, keressük mindenben az értéket. Fedezzük fel, hogy a sok szépség mind Isten teremtménye, az emberek pedig mind Isten képmására teremtettek.

Itt a szabadság ideje, néhány hétig kevesebb a kööttségünk, több a szabad időnk, teendőinket szabadabban választhatjuk meg. Az iskolások életét most nem az órarend szabályozza, a felnőttek is „szabadságot” kapnak. Mindenkinek ki kell pihennie az esztendő fáradalmait, erőt kell gyűjtenie jövő évre. A családtagok most nem egyéni útjukat járják, kötelességeik nem szólítják el őket reggel, hogy aztán legtöbbször csak este találkozzanak, hanem napokon, talán heteken át együtt lehetnek, együtt pihenhetnek, együtt szórakozhatnak, együtt gyűjthetnek élményeket, gyönyörködhetnek a Teremtő által nekünk adott szép világban.

A szabadság arra is lehetőséget nyújt, hogy a kitekintsünk a legszűkebb családon túlra, ápoljuk a kapcsolatokat a közelebbi és távolabbi rokonokkal, meglátogassuk barátainkat, ismerőseinket, akikre az esztendő során nemigen jut időnk. Szerencsés emberek azok, akiknek sok a rokona, barátja, talán a szabadság ideje nem is elég végiglátogatásukra. De hiszen nem is az a cél, hogy „kipipálhassuk” a rokonok névsorát, hanem hogy kapcsolatunk élő maradjon, függetlenül attól, hogy mennyiben származik kézzelfogható haszon ebből a kapcsolatból. Önmagáért, a nagynéniért, az unkaöccsért keressük a kapcsolatot, neki akarjuk ajándékozni időnkét, meg akarjuk hallgatni véleményét, s be akarjuk avatni a mi életünk eseményeibe. „Az ember - aki az egyetlen teremtmény a földön, akit Isten önmagáért akart - teljesen csak akkor találhat önmagára, ha őszintén elajándékozta magát.” (Gaudium et Spes, 24) Az ilyen látogatások gazdagítják a látogatót és a meglátogatottat egyaránt.

A munkás esztendő sodrásában bizony elfáradunk, rászolgálunk a pihenésre, kikapcsolódásra. Különösen vonatkozik ez azokra a családtagokra, akik munkahelyükön kívül sokat dolgoznak otthon is, „második műszakot” vállalva ellátják a családot. Ám hiába jött el a szabadság ideje, a második műszakot nem lehet szüneteltetni, de a szabadabbá vált családtagok ebben is segíthetnek, magukra vállalhatnak a háztartás terheiből. Sokan arra használják a szabadságot, hogy lakásukat, házukat csinosítsák, kertjüket műveljék, egyszóval családjuk életkörülményein javítsanak. Eközben azonban jó, ha arról sem feledkeznek meg, hogy a család tagjaival foglalkozzanak, velük többet beszélgessenek, örömeikben, gondjaikban osztozzanak. Aki ezt elhanyagolja, megérheti, hogy a szép lakásban majd idegenekkel találkozik, családtagjai nem ismerik majd őt, s ő sem érti a többieket.

A szabadság alatt ugyan mentesülünk napi kötelességeink egy részétől, marad még azonban elegendő teendőnk. A legfőbb parancs, a szeretet parancsának teljesítése

alól azonban sohasem kapunk felmentést. Sokszor nehéz egész nap elviselni a zajos kamasz gyereket, a zsörtölődő anyóst, a csak a maga nyugalmával törődő, a vizsgázásban kimerült egyetemistát, vagy az „elavult gondolkodású” nagypapa vég nélküli előadásait. A szabadság-idő jó alkalom a türelemre, a megértésre, arra, hogy egymásra tekintettel legyünk. Az értékeket keressük egymásban, tanuljunk a másik tapasztalataiból, s ezzel is erősítsük, mélyítsük el kapcsolatunkat, a család egységét.

Amikor szabadságra utazunk, fedezzük fel a teremtett világ szépségét, s tudatosítsuk, hogy mindez Isten teremtménye. Csodáljuk, élvezzük a teremtést, szépségét, gazdagságát. „Nem létezik semmi, ami létét nem Istentől, a Teremtőtől kapná” (KEK 338). A természet, a tájak, a teremtmények, az emberi alkotások és maguk az emberek is mind-mind a Teremtőt dicsérik, hiszen „a teremtés tényéből következik, hogy minden dolognak megvan a maga állaga, igazsága és jósága, megvannak a saját törvényei, és megvan a saját rendje: ezeket az embernek tisztelnie kell, ismervén a tudományok és művészetek sajátos módszereit (KEK 339). Simon Weil megfogalmazása szerint a teremtés Isten irántunk való szeretete létünk minden pillanatában, s aki ezt nem tiszteli, az a teremtett világon átgázolva vág lépcsőket a semmibe.

Mai civilizált világunkban az emberek hajlamosak mindent, önmagukat kivéve tárgynak, dolognak tekinteni, s a dolgokat hasznosságuk, a saját egyéni, pillanatnyi érdekeik szerint értékelni. Pedig a teremtmények mind Isten alkotásai, tehát egymásnak testvérei. A keresztény ember látásmódjáról Assisi Szent Ferenc vall, amikor a Napot, a Vizet, a Földet személyként kezeli, ezeket testvérének szólítja, és Istent általuk áldja. Amikor a családjával, közösségünkkel megbeszéljük a szabadság alatt gyűjtött élményeket, mondjuk el egymásnak, hogy miben és hogyan láttuk meg „testvéreinket”, akár emberekkel, akár a természettel, akár emberi alkotásokkal találkoztunk, hogyan fedeztük fel a Teremtő keze nyomát.

A családi összejöveteleken, közösségeitekben beszéljétek meg, hogy miben gazdagodtatok a szabadság alatt. Hogyan szerveztétek meg a találkozásokat közelebbi és távolabbi rokonokkal, sikerült-e régi barátoknak örömet okozni? Voltak-e olyan élményeitek, amelyek nem csak a testi erőgyűjtést szolgálták, hanem a lelketeket is megedzette? Tettetek-e elhatározásokat, a következő munkás hónapokra, tűztetek-e ki új célokat? Erősödtek-e családöt összekötő szálak, fedeztetek-e fel egymásban új érzéseket, új gondolatokat?

Beszélgessetek, gondolkozzatok, és legyetek mindenütt és mindig jelei teremtményi méltóságotoknak!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke